

нѣмалъ ни дрехи, ни храна, ни жилище. Качвалъ се на нѣкое дърво и тамъ прекарвалъ нощъта.

— А съ какво се хранѣлъ?

— Каквото ядатъ животнитѣ — корени, плодове, листа, лешници. Ялъ червеи, бубулечки, жаби — каквото е можалъ да улови на земята.

— Не го ли е било гнусъ?

— Разбира се, че не, защото той не познавалъ друга храна. Той е ялъ и мишки, плѣхове и други малки животни. Изпивалъ имъ кръвѣта, а месото имъ сурово изядалъ. Ялъ и човѣшко месо, па и месото на умрѣлитѣ.

Така скиталъ отъ мѣсто на мѣсто. Гдето намѣрелъ храна, спиралъ се да яде; гдето срещне вода — напивалъ се, а гдето му било удобно — лягалъ да спи.

Постоянна кжща си направилъ, когато си намѣрилъ постоянна храна.

— Какъ постоянна храна?

— Когато самъ почналъ да сѣе жито и разни плодове. Но до тогава е било далечъ. И така ходилъ и скиталъ дълго, нашия дивакъ докато забелѣзалъ на едно мѣсто сладки корени, на друго — сочни листи, на едно дърво — много плодъ и пр.

Но и тази храна не се добивала лесно. Понѣкога плодетѣ висели много високо, нѣкои корени биле заровени дълбоко въ земята та не можелъ да ги извади. Орѣхитѣ пѣкъ биле твърди, та съ зжби не се чупили.

— Ами защо не ги е счупвалъ?

— Ей сега ще ти разправа.

Веднажъ му дошло на умъ да удари орѣха съ камѣкъ. Той се строшилъ. Дивакътъ извадилъ ядкитѣ и ги изялъ. Отъ радост подскочилъ даже.

Това било първото и най-важно откритие: дивакътъ си измислилъ оржие, инструментъ, който много му улеснилъ живота.

Следъ много години дивакътъ узналъ, че съ